

Op de fiets door Zimbabwe, Zambia, Namibië en Zuid-Afrika

Tekst en foto's Cees Sprenger

Vandaag de start van onze reis door zuidelijk Afrika! We hebben er jarenlang naar uitgekeken, eindelijk is het zover. Na een lange vliegreis via Nairobi komen we aan in Harare, de hoofdstad van Zimbabwe. Na een taxirit door de schemering komen we aan in ons hotel en ontmoeten daar de reisleiders en de groep van 18 mensen waarmee we de komende tijd zullen optrekken. Alles met elkaar zullen we zo'n 2200 km afleggen. We zijn vijf weken van huis, van half april tot eind mei.

De eerste fietsdag starten we met een lange rit in de volgeladen bus, omdat het eerste deel van het traject te veel drukke wegen heeft die weinig fietsplezier kunnen bieden. Het is een bijzondere bus, deze 'overlanding truck' die vooral bedoeld is voor safarireizen. Pascal, onze reisleider en voormalig profwielrenner, heeft de truck laten ombouwen, zodat er ook 20 fietsen op het dak mee kunnen, naast alle tassen, tenten, voedsel en water. Zo zijn we zelfvoorzienend tijdens de dagen waarop we geen enkele voorziening hebben, zelfs geen waterpunten. Soms zijn we wel vier dagen op onszelf aangewezen!

Why do you cycle?

De volgende fietsdag begint het echte fietsen door Afrika. Allemaal off-the-road wegen, soms goed lopend, dan

weer heel stenig, soms zelfs mulle zandwegen. De route loopt langs de Zambezi River, die zien we steeds in de verte liggen. Eerst rijden we over een weg met veel langgerekte dorpjes en we zien allemaal wuivende, meerenende en roepende kinderen. Op de achtergrond hun ronde huisjes met daken van stro en een netjes geveegd erf. Er rent een meisje in hoog tempo met ons mee, we lachen en maken contact. "Why do you cycle?" vraagt ze. Margriet

antwoordt: "Because we like to cycle". Daar kijkt ze zichtbaar van op: "That's strange!". Later begrijp ik dat je in Afrika alleen de fiets neemt wanneer je je geen auto kunt permitteren. Wij hebben een volgauto (bus) en gaan nota bene op de fiets zitten terwijl we ons ook gewoon kunnen laten vervoeren Na onze lunchstop op een fantastische plek bovenop een heuvel rijden we nog een laatste stuk in de truck naar onze campsite bij een Lodge, geweldig gelegen aan de Zambezi rivier. We zijn inmiddels in Zambia. Het gebied is de aanloop naar een safaripark, er zitten veel olifanten en buffels. We zien wel sporen in het zand, pootafdrukken en poep, maar geen dieren. Even later vanaf het terras spotten we wel olifanten, aan de andere oever waar Zimbabwe ligt. Warm, rustig stromend water, nijlpaarden in het water en een lekker drankje op het terras. Genieten!

Vlak voor we de tent in kruipen om te gaan slapen horen we opeens een gil van Lilian, een van onze medefietsers:

"Help er staat een hippo naast mijn tent!" Het bleek er niet zomaar één: wat een kanjer van een beest! Ze dacht een mooi plekje gevonden te hebben aan de waterkant, maar wist kennelijk niet dat hippo's 's nachts het water uitkomen om te grazen op het heerlijke gras van de camping. Ze zijn levensgevaarlijk wanneer ze aan het grazen zijn en je tussen hen en hun weg naar het water gaat staan. Twee aardige reisgenoten hebben haar tent verplaatst ver van het water.

Olifant

Na een nacht met heerlijke krekelen- en vogelgeluiden fietsten we terug door het wildpark. Het was ons gisteren eerlijk gezegd niet opgevallen dat onze campsite bij de lodge al in het wildpark zelf gelegen is. We hadden van twee Amerikaanse gasten gehoord dat zij vlakbij leeuwen en hyena's gezien hadden, en wel in het gedeelte waar wij vandaag doorkomen. Vandaar onze verhoogde alertheid en rustig peddeltempo. Vlak voordat we de poort van het wildpark uitrijden zien we opeens een gigantische olifant. En hij ziet ons, draait zich om, stampet met zijn poot, spreidt zijn oren breed klapperend uit,

om vervolgens onze richting op te lopen. Als groep gaan we wat dichterbij elkaar staan en kijken om ons heen of er schuilplaatsen zijn, maar nee, geen bomen in de directe omgeving. De olifant komt dichterbij, draait een rondje en slaat boos met zijn slurf tegen een struik. Het is duidelijk dat hij niet blij is met onze aanwezigheid, hij loopt opnieuw verder onze kant op. Terwijl ik m'n hart sneller voel slaan gebeurt er iets waar niemand op gerekend heeft, maar dat voelt als een geschenk uit de hemel: onze truck met alle bagage erin

80'er jaren. Eigenlijk is hij trouwens niet onze reis leider, maar reizen wij met hem mee. Hij is al 19 jaar op vakantie, zegt hij, en gaandeweg heeft hij meer en meer mensen aangeboden met hem mee te reizen. Om het leuk te maken, voor hem en ons, heeft hij het eerste deel van deze reis een nieuwe, remote, route door de binnenlanden van Zimbabwe en Zambia uitgestippeld. Dat was erg zoeken, want zelfs op Google Maps zijn die wegen nauwelijks te zien. Dus gewoon proberen, soms, en dat pakte meestal heel goed uit.

Gelukkig, de olifant laat ons passeren, draait zich om en loopt verder.

komt de hoek om rijden en biedt ons een schuilplaats! We gaan achter de wagen staan en lopen stapvoets verder met de fiets aan de hand. Gelukkig, de olifant laat ons passeren, draait zich om en loopt verder. Het is ons duidelijk: het is toch echt opletten geblazen met al die wilde beesten hier in Afrika!

Pascal

Pascal, onze reis leider, is een verdienstelijk profwielrenner geweest in de

De truck kon ons niet altijd volgen en moest soms omrijden, wij gingen vaak dwars door de bush langs mooie natuur en veel kleine dorpjes. Op die afgelegene wegen, soms meer paden, hebben we ook veel contact met de natuur en cultuur van Zambia. Eens waren we op een plek waar we de fietsen gingen uitladen bij een klein gehucht. Binnen no-time telde ik meer dan 100 lokale toeschouwers! Tijdens de tocht door de Zambiaanse binnenlanden zagen we overal hutjes, dorpjes, werkers op het land en heel veel lokaal openbaar vervoer. Dat zijn hier vrachtwagentjes met een open bak, vol met mensen. Niet te geloven hoeveel mensen met hun waren (vooral zakken maïs) naar de stad gaan. Op enig moment zagen we een hele groep vrouwen uit het maaiveld lopen die ons kwamen begroeten. Ze waren heel enthousiast, aan het lachen en handen geven. Wat een blijdschap bij deze mensen en we lachten samen om van alles en nog wat. Ze bleken allemaal lid van dezelfde familie, ze waren Jehovah's getuigen. Leuk om ze te ontmoeten en hun levens te ver-

gelijken met die van ons. Ze hebben hier echt niks en lijken erg tevreden. Bij ons heeft iedereen zo ongeveer alles, maar is er toch heel wat geklaag. Mooie ervaring zo fietsen door de binnenlanden van Zambia!

Namibië

Na ons bezoek aan Victoria falls - wat een fascinerend natuurverschijnsel - zijn we over Botswana naar Windhoek gevlogen, de hoofdstad van Namibië.

heel mooi. Veel wilde dieren en steeds uitzicht op een prachtig opgedroogd zoutmeer, dat kilometers en kilometers groot is. We verblijven hier vannacht en reizen morgen naar een kampplaats verderop in het park. We genieten van een waterhole met een uitzichtplaats (inclusief schijnwerpers) waar heel veel wild te zien is, ook in het donker. Prachtig waren de olifanten die bij ondergaande zon aan het drinken waren.

de rivierbedding, het ziet er niet naar uit dat het gaat regenen gelukkig! Het was wel lekker om te fietsen, maar wel met wat hindernissen. De weg was erg zanderig, waardoor je steeds nieuwe sporen moet zoeken om niet al te ver weg te zakken. Het is in feite ongelooflijk dat we hier in deze omgeving kunnen fietsen. Al wordt zelfs dat na een hele dag dezelfde vergezichten in de woestijn soms ook saai.

Helemaal in het noorden van Namibië ligt Etosha national park, een giga groot park waar we vandaag naar toe zijn gereisd. Eerst stuk fietsen, circa 60 km, daarna alles op de auto. Net als gisteren pikte de politie ons onderweg op en zijn ze een deel meegereden met hun zwaailichten op, waarschijnlijk hadden ze niet veel meer te doen.

Vanochtend was er even paniek, want in drie tenten van reisgenoten was er ingebroken door met een mes het doek open te snijden. Gek genoeg heeft niemand het gemerkt. Al met al is er een rugzak en een tasje met geld en bankpassen meegenomen, losse kleding en fietsschoenen. Veel hebben we snel teruggevonden, spullen bleken her en der weer weggegooid, kennelijk waren ze alleen uit op contanten. Waarschijnlijk heeft het personeel van de camping mensen getipt dat wij er zaten, zo is de lezing van de politie. Pasjes zijn geblokkeerd en we komen bij tijdens het ontbijt. We besluiten er maar niet al te veel aandacht aan te besteden, dit is nooit eerder gebeurd op deze campsite en ook niet bij de reizen van Pascal. Toch doet het wat met ons gevoel van veiligheid.

De tocht door Etosha met de truck is

Kuiseb pass

Vanuit Swakopmund zijn we langs Walvisbaai gereden met de truck weer in de richting van de Namib woestijn. We trekken via de Kuiseb pass, waar we wild kamperen, naar Solitaire en Sossusvlei. Een route die veel toeristen afleggen omdat er veel natuurschoon is te zien in deze woestijn. Zandduinen (vanochtend waren ze helaas helemaal in de mist die uit zee was komen opzetten), grote open vlaktes van steen en zand, afgewisseld met wat de Duitsers 'Insel Gebirge' noemen. Een mooie typering, want de bergen liggen als eilanden in de zandwoestijn. Weinig dieren hier te zien, maar ze zijn er wel. Vandaag zag ik in de verte drie struisvogels de weg oversteken en in de verte grazen. Onbegrijpelijk hoe die beesten hier voedsel kunnen vinden! Vandaag hebben we 70 km gefietst, het was bergop, wind tegen en heel warm. De warme wind droogt je in no-time uit, dus veel drinken. We hebben genoeg, want iedere 20 km stopt de truck en kun je water bijladen en wat koekjes tot je nemen. Het laatste gedeelte van vandaag is heel rotsig en hoog. Het zijn in feite canyons, al is er in de verste verte geen rivier te bekennen. We kamperen zelfs op een plek midden in

Cape point - Zuid Afrika

De laatste fietsdag van de reis rijden we over de Cape onder Kaapstad: fabelachtig mooi! Je hebt er alles, en vooral: twee oceanen die we afwisselend in ons blikveld hebt. De Indische en Atlantische oceanen lopen in elkaar over, een mooi voorbeeld van een waterscheiding. Het verschil in stroming en temperatuur brengt ook in de lucht erboven prachtige wolkenpartijen met zich mee. De rotsen zijn overweldigend en er is opeens heel veel groen. De baaien hebben fel wit zandstrand en de golven rollen hoog en traag voordat ze met donderend geraas op de rotspartijen wit omslaan, soms al ver voor de kust. Waarschijnlijk zijn daar ook heel wat schepen op gestrand bij de ronding van de kaap. Vlak voor Cape Point ligt Kaap de Goede Hoop, waar we een foto konden maken van onze fiets op het meest zuidwestelijke punt van het Afrikaanse continent. Vanaf dit punt konden vroeger de VOC schepen hun koers verleggen naar het oosten, richting Indië, en kwamen ze in rustiger vaarwater. Vandaar waarschijnlijk 'de goede hoop' dat ze de eindbestemming zouden bereiken. Ook wij hebben onze eindbestemming bereikt. Morgen vliegen we terug naar Amsterdam.